

vil sammen med virkningerne af arbejdsmarkedets lønsystemer og den fastlagte ramme for generelle lønstigninger indebære, at forligspartiernes målsætning for den maksimale lønudvikling i 1977 og 1978 må anses for at være urealistisk.

Venstre afviser forslaget om at lade udbetalingen af en dyrtidsportion pr. 1. september 1977 eller 1. marts 1978 kompensere ved overførsel af 1,7 milliarder kroner til ATP-fondens lønmodtagerkonti. Dette forslag har hentet sit mønster fra den rapport om økonomisk demokrati, der blev forelagt på LOs kongres i 1971. Den vil, efter hvad der er oplyst over for udvalget, indebære, at der i det første år vil blive stillet indtil 1.625 millioner kroner til rådighed for aktieopkøb og i hvert af de efterfølgende år mindst 425 millioner kroner. Disse tal skal vurderes på baggrund af, at den samlede kursværdi af de på Københavns aktiebørs omsatte papirer udgør ca. 850 millioner kroner om året.

Forslaget vil endvidere indebære, at den neutraliserede omkostningsstigning vil vende tilbage til erhvervslivet allerede fra 1. marts 1979. Det betyder, at omkostningsproblemet blot udskydes et enkelt år.

Ordnningen vil set fra et lønmodtagersynspunkt være lige så utilfredsstillende. Mens en direkte skattelettelser vil give lønmodtagerne en øjeblikkelig og varig kompensation for en dyrtidsportion, vil regeringens forslag betyde, at kompensationen først i en fjern fremtid når frem til den enkelte lønmodtager.

Venstre har ved sin vurdering af, hvordan regeringens forslag til økonomisk politik vil virke i sin helhed, lagt vægt på, at den ikke løser de fundamentale problemer i den danske økonomi, ligesom den efterlader en række ubesvarede spørgsmål. Det er således oplyst over for udvalget, at der i finansåret 1977-78 vil være et samlet statsligt finansieringsbehov på 17,5 milliarder kroner, uden at det af forliget mellem socialdemokratiet og tre andre partier fremgår, hvorledes dette beløb skal fremskaffes.

Efter det af regeringen oplyste må det endvidere antages, at der også i 1977 og de efterfølgende år vil være et meget stort og uacceptabelt underskud på betalingsbalancens løbende poster. Denne udvikling vil i bedste fald først ophøre omkring 1980-81. Til den tid vil Danmarks nettogæld til ud-

landet være vokset fra 32 til 50-60 milliarder kroner.

Også på denne baggrund må regeringens samlede oplæg til en økonomisk løsning afvises som utilfredsstillende.

Det stillede ændringsforslag til folketingsbeslutningen medfører ingen ændringer i beslutningen, og venstre kan derfor ikke medvirke hverken til gennemførelse af ændringsforslaget eller forslaget til folketingsbeslutning.

Et andet *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstillet forslaget til *forkastelse* ved 2. (sidste) behandling med følgende begrundelse:

Fremskridtspartiet konstaterer på ny, at septemberforligets gælds- og underskuds politik er ved at køre Danmarks økonomi i sæk.

Hovedårsagen hertil er klar: igennem de sidste 16 år har landets politiske ledelse ved slaphed ladet de offentlige udgifter svulme op langt ud over, hvad landets produktion har kunnet bære. Når det offentlige lægger beslag på for stor en del af, hvad forretningen Danmark frembringer, bliver samfundsøkonomien usund. De, der er indstillet på at knokle på med flittigt arbejde, oplever ofte at blive til grin for egne penge. De, der vil skabe nyttige arbejdspladser, modarbejdes i praksis af statsregereri, lovordninger og restriktioner. Helbredelse af disse langtidssygdomme kan alene ske ved, at folketinget fjerner ondets rod — de alt for store offentlige udgifter og de deraf følgende alt for store skatter.

De mange tidligere storpolitiske forlig — senest septemberforliget i 1975 — har givet anskuelsesundervisning i, at den hidtil fulgte politiske linje ikke hjælper et hak. Tværtimod er vanskelighederne blevet større og større hver gang. Vel har skiftende forligsfædre skamrost sig selv som de ansvarlige, der har reddet land og rige. Hver gang har det imidlertid vist sig at være skinløsninger.

Får man ikke has på de alt for store offentlige udgifter og derigennem genskabt et sundt økonomisk grundklima i Danmark, er alle andre politiske forslag blot tomt taskespilleri og kvaksalveri. Situationen er så alvorlig, at skal der virkelig hjælpes, er det ikke nok at spare nogle få milliarder på of-